

AYNILAŞMIŞ KELİMELER

Seyfullah TÜRKMEN*

ÖZET

Kökenleri farklı iki kelimenin zamanla ses ve anlam bakımından birbirini etkileyerek, birbirine karıştığı görülmektedir. Bu yazıda Türkçede tespit edilen bu tür kelimeler üzerinde durulmaktadır. Bu olay için Türkçede *bulaşma* ve *contamination* (kontaminasyon) terimleri kullanılmaktadır. Bu tür kelimeler için *aynılaştırılmış kelime* terimi önerilmektedir. Yeterli sayıda örnekle konu ele alınmaya çalışılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Türkçe, contamination, aynılaştırma, kelime.

ASSIMILATED WORDS

ABSTRACT

It is seen that two etymologically different words might affect each other in terms of phoneme and semantics; eventually get intermixed. In this study, such words defined in Turkish are mentioned. This phenomenon is described using the terms like “transmission” or “contamination” in Turkish. We suggest using the term “assimilated word”. The topic is dealt giving sufficient examples.

Key Words: Turkish, contamination, assimilation, word.

---

*Yrd. Doç. Dr., Bozok Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, Yeni Türk Dili, turkmens74@yahoo.com

---

Turkish Studies

*International Periodical For the Languages, Literature
and History of Turkish or Turkic
Volume 4/4 Summer 2009*

Türkiye Türkçesi üzerine yapılmış çalışmalar arasında ilk sırayı ses ve şekil bilgisinin aldığı görülmektedir. Anlam olayları ile ilgili çalışmaların ise daha az olduğu bilinmektedir.

Bu yazıda şimdiye kadar üzerinde durulmamış bir ses ve anlam olayından bahsedeceğiz. Bu konu, “köken, yapı, anlam ve ses bakımından birbirinden farklı iki kelimenin ses ve anlam bakımından aynı biçime gelmesi, iki farklı kelimenin tek kelimeye dönüşmesi olayıdır.

Önce bu konunun ayrılmaz bir parçası, tamamlayıcısı olan ve daha iyi anlaşılmasına fayda sağlayan “tek bir kelimenin ses ve anlam bakımından farklılaşarak iki veya daha fazla kelimeye dönüşmesini” ifade eden ses ve anlam olayını kısaca hatırlatmakta yarar görüyoruz. Bu dil olayı için Hasan Eren “doublet kelimeler” ve “ikili biçim”, Mehmet Kara “ayrı düşmüş kelimeler”, Yunus Memmedov ise “ses ve anlam bilimi itibarıyla farklılaşma” terimlerini kullanmışlardır (bk. Eren 1995; Kara 2004; Memmedov 1989).

Köken olarak Arapça ‘*aķıda*’dan gelen, Türkçede *ağda* ‘kaynatılarak çok koyu ve yapışkan bir macun durumuna getirilen pekmez’ ile *akide* ‘renkli ve kokulu şeker’ bu durumun örneklerindedir. Yani *ağda* ve *akide* tek bir şekilden oluşan, bir kelimenin ses ve anlam bakımından başkalaşmaya uğraması sonunda oluşan, kökteş kelimelerdir (Eren 1995). Bugün kullandığımız *barış* ‘barış, sulh’ ve *varış* ‘varmak durumu veya biçimi; bir yarışın son bulunduğu yer’ kelimeleri de aynı kökten olup farklı biçimlerde görülen kelimelere örneklik teşkil etmektedir (Kara 2004: 16). *Ayrı Düşmüş Kelimeler* (Kara, 2004) adlı bir eser kaleme alan Mehmet Kara, bu konuyla ilgili örnekleri tek tek ele alıp değerlendirmiştir. Kara, bu eseriyle hem bu ses-anlam olayını aydınlatmış, hem de Türkçe kelimelerin kökenleriyle ilgili çok önemli bilgiler veren bir başvuru kaynağı ortaya koymuştur. Bu sebeple bu konu üzerinde fazla durmuyoruz.

Kara’nın farklılaşmayı, başkalaşmayı (=kendi ifadesiyle *ayrı düşme*) ele alan çalışmasından sonra “aynılaşma” olayını inceleyen bir araştırma yapılması daha da gerekli hâle gelmiştir. Çünkü bu iki dil olayı, birbiriyle çok yakından ilgilidir.

Kökenleri farklı iki kelimenin zamanla ses ve anlam bakımından birbirini etkilemesi, birbirine karışması olayı için dil biliminde “contamination” terimi kullanılmaktadır. Türkçede bu olay için “contaminasyon” ve “bulaşma” terimlerinin kullanıldığı görülmektedir. Bu dil olayı için “aynılaşmış kelime”, veya kısaca

---

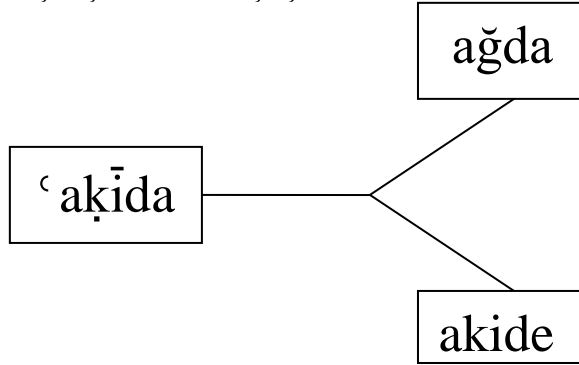
Turkish Studies

*International Periodical For the Languages, Literature
and History of Turkish or Turkic
Volume 4/4 Summer 2009*

“aynılaşma” terimini kullanmak mümkündür. Böylece daha önce kullanılan “ayrı düşmüş kelime” ile “aynılaşmış kelime” terimi birbirini tamamlamış olacaktır.

Birbiriyle ilgili iki dil olayından birincisi dilin kelime hazinesini zenginleştirirken ikincisi bir kelimenin ölümüyle sonuçlanmakta ancak yaşayan kelimenin anlamının çoğalmasını sağlamaktadır. Kısaca “aynılaşma” diyebileceğimiz bu dil olayı, “ses bilgisi, anlam bilimi, köken bilimi, sözlük bilimi” ile yakından ilgisi olan bir konudur. Bu konunun galat-ı meşhurlarla da ilgisi vardır. “Aynılaşma” önce “galat” olarak başlamakta daha sonra yaygınlaşmaktadır. Bu olay, “bulaşma (=kontaminasyon)”nın özel ve ilerlemiş bir biçimidir. Burada bulaşmanın hem ses hem de anlam bakımından gerçekleştiği, kelimelerden birinin diğerinin anlamını da üzerine alarak daha da güçlendiği, diğerini de unutulmaya ittiği görülmektedir. Artık iki kelime bir ses ve anlam çatısı altında birleşmişlerdir. Birbiriyle tamamen kaynaşmış bu tür örnekleri bulmak konun uzmanları için bile çok zordur.

“Ayrı düşmüş kelimeler”i şu şekilde

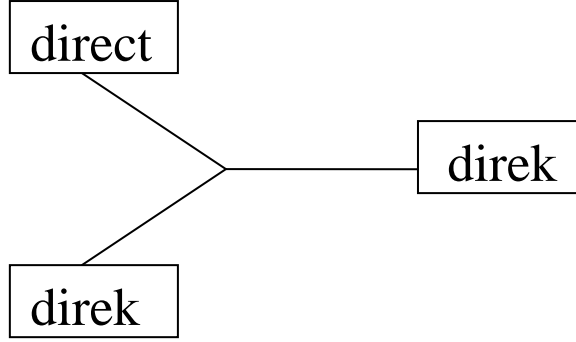

“aynılaşmış kelimeler”i ise aşağıdaki şekilde göstermek mümkündür.

Turkish Studies

*International Periodical For the Languages, Literature
and History of Turkish or Turkic
Volume 4/4 Summer 2009*

Konuyu Türkçeden seçtiğimiz birkaç örnekle açıklamaya çalışacağız.

1. Atlıkarınca

Atlıkarınca biçimi Türkçe *atlı* ve İtalyanca *carrozza* “lüks araba” kelimesinin birleşmesinden oluşmuştur. *Atlı carroza* > *atlıkaroo* > *atlıkaraca* > *atlıkarınca* (Aksan 1998: 31) biçiminde bir gelişme olduğu anlaşılmaktadır. Burada *carrozza* ile *karınca* kelimesinin aynılaştığı anlaşılmaktadır. Dilin ses özellikleri ve yerlileştirme sebebiyle bu olayın gerçekleştiğini söylemek doğru olur.

2. Bitpazarı

“Eskiye itibar olsaydı, bitpazarına nur yağardı.” atasözünde de geçen *bitpazarı* kelimesinin eski biçimi *bat pazarı* < *bayat pazarı* “eski pazarı” (Pakalın 1983: 175) şeklinde dir. *Bat* < *bayat* kelimesinin *eski* anlamı unutulduğu için insanlar, *bat* ile *bit* kelimesini birleştirmişlerdir. Bu iki kelime arasındaki ses yakınlığı ve “kullanılmış, birinin üzerinden çıkmış, eski elbise” anlamı bu duruma yol açmıştır.

3. Bir şeyim değil

İnsanlar iki kişinin birbiriyle akraba olup olmadığını “O senin neyin olur?” sorusuyla öğrenmek isterler. Böyle bir soruya verilen cevap ise çoğunlukla ya “O, benim akrabamdır (=amca, dayı, hala oğlu vb.)” ya da “O, benim bir şeyim değildir.” şeklinde iki türlü olmaktadır. Bu cevaplardan ilki (=Akrabamdır.) anlamlıdır; ikinci cevap (=Bir şeyim değildir.) ise biraz dikkat çekicidir. *şey* kelimesinin “Akrabam olmaz.” yerine “Bir şeyim olmaz.” biçiminde kullanılması üzerinde durmak gerekmektedir.

Böyle bir kullanım Eski Türkçe *bişk* “nesil, akraba, soy sop, kavim kardeş, akrabalık” (Ergin 1997: 90) kelimesini aklımıza

Turkish Studies

*International Periodical For the Languages, Literature
and History of Turkish or Turkic
Volume 4/4 Summer 2009*

getirmektedir. Eski Türkçede “Akrobam değildir.” yerine “Bişükim bolmaz.” gibi içinde *bişük* geçen bir söz kullanılması mümkündür. Böyle bir ifade zamanla “Bir şeyim olmaz / değildir.” hâlini almış ve *bişük* kelimesi *bir şey* gibi algılanmış olmalıdır.

4. Direk

Direkt, *Türkçe Sözlük*'te Fransızcadan (Fransızca *directe*) Türkçeye geçmiş bir kelime olarak gösterilmektedir (Türkçe Sözlük 2005: 536). Burada kelimenin üç farklı anlamda kullanıldığı görülmektedir: “1. Dolaysız, aracısız: *İki devlet arasında direkt ilişki yok.* 2. zf. Doğru olarak, hiçbir yerde durmadan, duraksız, doğruca: *Bu otobüs direkt İstanbul'a gider.* 3. zf. Doğrudan, doğrudan doğruya: *Sınıfını direkt geçen öğrenci.*” (Türkçe Sözlük 2005: 536).

Kelimenin İngilizcede de hem fiil hem de isim şeklinde “yol göstermek, bilgi vermek, tavsiye etmek; yön vermek; yönetmek; hitap etmek; doğru, dosdoğru, kestirme; duraksız, kesin (Atalay 2000: 979)” gibi anlamlarda da kullanıldığı görülmektedir.

Kelimenin söyleyiş biçimi Fransızcadan alındığına işaret etmektedir. Kelimenin İngilizcede daha farklı bir biçimde söylendiği bilinmektedir.

Türkçede daha çok “doğru, dosdoğru, dümdüz” anlamıyla karşımıza çıkan “direct” kelimesi, Türkçe “direk” ile kaynaşmış aslında birbirinden tamamen farklı olan iki kelime halkın dilinde tek biçime dönüşmüştür.

Yolda giderken birini durdurup yol sorarsanız büyük bir ihtimalle “Buradan direk gideceksin abi!” gibi bir cevap alırsınız. Hatta bu kullanım biçimi yazılı eserlerimizde de görülmektedir: “*Adamları kahvede olup biteni o gece İdiris Güzel'e yetiştirdiler. O da, iki-bir etmedi, atlayıp gitti. Direk İl Başkanına çıktı* (Kutlu 2003: 89). Türkçe “direk” kelimesinin ise “ağaç veya demirden yapılan uzun ve kalın destek; sütun; en önemli kimse veya şey (Türkçe Sözlük 2005: 536)” olarak üç farklı anlamı bulunmaktadır.

Görüldüğü üzere Türkçe *direk* kelimesinin “doğru, dosdoğru” anlamı yoktur. Bu anlam, Fransızca *directe* kelimesinin anlamının Türkçe *direk* kelimesine taşınmasıyla oluşmuştur. *Direk* kelimesinin gittikçe yaygınlaşan bu anlamı da yakında sözlüklerimizde yerini almaya başlayacaktır. Bu kullanımın bir “galat” olarak başladığını söylemiştik. Ancak bu kullanım zamanla iyice yaygınlaşarak genel kabul görmeye başlayacaktır.

Turkish Studies

*International Periodical For the Languages, Literature
and History of Turkish or Turkic
Volume 4/4 Summer 2009*

5. uçmak

Burada Türkçe *uçmak* “havalanmak, yükselmek” kelimesi ile Soğdca *uštmaht* “cennet” aynılaşarak *uçmak* şeklinde tek kelime oluşuyor ve “uštmaht” biçimi kullanımdan kalkıyor. Ancak “uštmaht”ın anlamı bir önceki örnekte olduğu gibi Türkçe “uçmak” kelimesi üzerine taşınıyor. Böylece iki farklı kelime tek kelime oluyor. Bu hadisede “ses yapılarının benzerliği, Türk milletinin kelimeyi fonetik algısı, Türkçeleştirme ve en az çaba kanunu”nun etkisi düşünülebilir. Türk’ün tasavvuru ise burada en önemli unsurdur. Dili yapan ve kullanan halktır. Gök Tanrı’ya inanan Türk, cennete gitmek için “uçmak” gerektiğini düşünüyor. Hatta eski Türkler şamanların atlarıyla uçup Tanrı’nın yanına gidip geldiğine inanmaktadır. Eski Türkçede ölüm için kullanılan “kergek bolmak (Tuna 1957)” şeklinin de “uçmak”la ilgili olduğu hatırlanırsa bu husus daha iyi anlaşılır. Ayrıca “ölmek” kelimesinin de asıl anlamının “yükselmek, havalanmak” olduğu ileri sürülmesi (Ercilasun 2006) bizi desteklemektedir.

6. Beyin

Bugün *beyin* “kafatasındaki önemli organ, his, şuur ve irade merkezi” biçiminde kullandığımız kelime Eski Türkçeden itibaren görülmektedir. Orta Türkçede *meni* “beyin” olarak geçer. Türk lehçelerinde değişik biçimlerde karşımıza çıkar: Tkm *beyni*, Nog *miy*, Kzk *miy*, *miy*, Özb *miya*, Alt *me*, Koy *mi*, Çuv *mime* (bk. Eren 1999: 49). Clauson’a göre *beyin* kelimesi *beñi biçiminden gelmektedir (Clauson 1972: 348-349). Kelimenin Eski Anadolu Türkçesindeki yaygın biçimi *beyni*’dir. *Tarama Sözlüğü*’nde sadece *beyni* vardır, *beyin* biçimi yoktur (Dilçin 1983: 31). Kelime Evliya Çelebi’de de *beyni* ‘beyin’ (Dankoff 2004: 87) biçiminde geçmektedir.

Yukarıdaki açıklamalardan bugün kullandığımız *beyin* biçiminin daha sonra ortaya çıktığı anlaşılıyor. Biz bu konuda Arapça *beyn* “ara, aralık; arada, arasında” ile Türkçe *beyni* “beyin” kelimesinin birbirine karıştığını düşünüyoruz. Bu durumun meydana gelmesinde “*Ulemâ beyninde ihtilâf var.*” sözü etkili olmuştur. Bu sözü duyan halk, “âlimler arasında” yerine, “âlimlerin beyninde, düşüncesinde” bir farklılık olduğunu düşünmüştür. Ayrıca beynimizin kafatasının arasında, içinde yer alması da böyle bir durumun oluşmasında etkilidir. Sonuçta Arapça *beyn* ile Türkçe *beyni* bir kelime olarak yaşamaya devam etmektedir.

Turkish Studies

*International Periodical For the Languages, Literature
and History of Turkish or Turkic
Volume 4/4 Summer 2009*

7. Kel /quel alaka

“Bunun konumuzla ne ilgisi var?” sorusu yerine konuşma dilinde “Ne alaka?” biçimi kullanılmaktadır. Bu biçim yerine bazen “Ne alaka? Kel alaka.” biçimi de kullanılır. Bu durumda *kel* kelimesinin “saçsız” anlamında olduğu, burada mecaz olarak *ilgisizlik* anlattığı düşünülür. Ancak *kelakala* sözünün Fransızca *quel* “ne, hangi” ve Arapça *alaka* “ilgi, ilişki” kelimelerinden oluştuğunu görmekteyiz (Aktunç 2002:173; Türkçe Sözlük 2005: 1129). Fransızca *quel* “ne, hangi” ile Farsçadan dilimize geçip Türkçeleşmiş bir kelime olan *kel* “saçsız, çıplak, gelişmemiş, cılız” aynılaştırır.

8. Laf atmak

Birbiriyle karşılaşan iki kişiden birinin diğeriyle iletişim kurmak için söz söylemesine Türkçede *laf atmak* diyoruz. Bu söz zamanla değişik anlamlar da kazanmıştır. *Türkçe Sözlük*'te *laf atmak* “söyleşmek, konuşmak; uzaktan, dolayısıyla dokunacak söz söyleyip işittirmek; sözle sarkıntılık etmek” (Türkçe Sözlük 2005: 1292) biçiminde üç farklı anlamda karşımıza çıkmaktadır. Bunun yanında *laf açmak* “söz etmek, söz açmak, konuya girmek” (Türkçe Sözlük 2005: 1292) maddesi vardır.

Türkçe Sözlük'teki bu iki söz varlığı bize *aytmak* “söylemek” kelimesini hatırlatmaktadır. Kara, *laf atmak* ve *atışmak* “ağız kavgası etmek” kelimesinin eski biçimlerinin *laf aytmak* ve *aytışmak* olduğunu söylemektedir (Kara 2004: 70-71). Buna göre *aytmak* ile *atmak* kelimelerinin aynılaştığı, *aytmak* kelimesinin anlamını *atmak* fiilinin yüklediği anlaşılmaktadır.

9. Tepesi atmak

Türkçede *tepesi (beyni) atmak* “birdenbire öfkeye kapılmak, öfkelenmek” (Türkçe Sözlük 2005: 1953) şeklinde bir deyim vardır. Buradaki “tepe”nin nasıl attığı hep dikkatimi çekmiştir. Burada İtalyancadan dilimize geçen *tappo* > *tapa* > *tıpa* “şişe gibi dar delikleri tıkamaya yarayan mantar, cam, tahta veya plastikten tıkaç, tıpa; top mermisinin ucuna takılan ve mermi atıldıktan sonra patlamasını sağlayan ayarlı başlık” (Türkçe Sözlük 2005: 1903) kelimesinin etkili olduğunu düşünüyorum. *Tepesi atmak* deyiminin “sıkıştırılmış bir maddenin kapağını fırlatması” için kullanıldığını, bunun benzetme sonucu “içi öfkeyle dolan” birini de karşıladığı kanaatindeyim. Türkçe *tepe* “bir şeyin en üstteki bölümü” ile İtalyanca *tappo* “tıpa” nun aynılaştığını ifade etmek mümkündür.

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature
and History of Turkish or Turkic
Volume 4/4 Summer 2009

10. Yakinen

Arapça kökenli *yakinen* “sağlam olarak, iyice bilmek” (Türkçe Sözlük 2005: 2111) anlamında kullanılan bir kelimedir ve “*Yakinen bilirim.*” biçiminde kullanılır. Bu kullanım mesafe bildiren ve **uzak** karşıtı olan Türkçe “yakın” kelimesi ile karıştırılarak ortaya **yakından** ‘yakın bir yerden, yakın olarak; mec. çok dikkatli, titiz bir biçimde’ ve (**yakından bilmek (tanımak)** ‘bir kimseyi, bir şeyi bütün özellikleriyle bilmek veya tanımak’ (Türkçe Sözlük 2005: 2111) biçimleri çıkmıştır.

Deyimlerimiz arasında yer alan *akıl var yakın var* (akıl var izan var) “Doğrusunun şöyle olduğu meydanda. Akıl böyle olmasını gerektiriyor.” (Aksoy 1984: 452) biçimi de Arapça *yakîn* ile Türkçe *yakın* kelimesinin aynılaştığının bir göstergesidir.

11. Yola koyulmak

Türkçede *yola çıkmak* karşılığında kullanılan *yola koyulmak* biçimi dikkat çekicidir. Bu sözün “birinin başka birini yola kadar uğurlaması, yolcu etmesi, yola vurması” için kullandığı akla gelmektedir. Ancak sözlüklerde bu sözün anlamı olarak “yola düzülme” (Türkçe Sözlük 2005: 2189), “gidilecek yere doğru yola çıkmak” (Yurtbaşı 1996: 509) biçiminde anlamlar kayıtlıdır. Yani “kişinin kendi başına yola çıktığı, bir başkasının ona bir süre eşlik ettiği” gibi bir anlam bulamadık. Semih Tezcan, *kuy-* ‘dökmek’ ve *kuyul-* ‘dökülmek’ kelimeleriyle ilgili olarak açıklama yaptığı bir yerde “Ancak *kuy-* ve *kuyul-* eylemleri unutulduktan sonra bunlarla kurulmuş deyimler, *koy-* ve *koyul-* eylemleriyle dilde yaşamaya devam etmiştir. Örneğin, başlangıçta herhalde *yola kuyul-* ‘yola dökülmek’ olan deyim, sonradan *yola koyul-* biçimine girmiştir.” (Tezcan 2001: 69-70) demektedir. Bu durum bize Türkçe *kuyul-* ile *koyul-* fiillerinin aynılaştığını ifade etmektedir.

Sonuç

“*Bir dilin söz varlığı, yani sözlük öğeleri, başlıca iki kaynağa dayanmaktadır. Birincisi mevcut öğeleri ses ve anlamca değiştirme, ikincisi ise, başka dillerden alma’dır. Bu yüzden, her dilin söz varlığı, iç öğeler ve dış öğeler diye ikiye ayrılır* (Karaağaç 2002: 33).” diyen Günay Karaağaç’ı hatırlamak yerinde olur. Aynılaşma dediğimiz olay da *değiştirme*’ye dayanan dilin bir *iç öge*’sidir.

Görüldüğü gibi aynılaşmış kelimelerin oluşumu için birbiriyle ses ve anlam bakımından yakınlık kurulabilecek iki farklı kelime bulunmalıdır. Burada yerlileştirme ve halk etimolojisini hatırlamak gerekir. Bir galat olarak başlayan bu hadise zamanla

Turkish Studies

*International Periodical For the Languages, Literature
and History of Turkish or Turkic
Volume 4/4 Summer 2009*

yaygınlaşmakta ve iki kelimedenden biri diğerinin anlamını da taşımaya başlamaktadır. Genellikle bu olay kelimelerden birinin kullanımdan düşmesi ile sonuçlanmaktadır. Bu durumda kelimelerden birinin anlamı diğer kelime üzerine yüklenmektedir. Böylece yaşayan kelime yeni bir anlam daha kazanmaktadır. Bu durum, “kelimelerin ölümü olayı” ve “çok anlamlılık” konusuyula da ilgilidir. Konunun “dil bilimi, anlam bilimi, köken bilimi, sözlük bilimi” ile bağlantısı olduğunu tekrar belirtelim.

Konuyla ilgili örnekleri artırmak mümkün ve gereklidir. Bu olay, geniş çapta araştırılması gereken, üzerinde bir kitap hazırlanabilecek genişliktedir. Elimizde konuyla ilgili olarak tespit ettiğimiz daha birçok örnek bulunmaktadır. Bunlardan sadece birkaçı üzerinde durmaya çalıştık. Bu örneklerin bu olayı açıklamakta yeterli olduğunu düşünüyorum.

“Aynılaşıma” olayının sadece kelime düzeyinde değil, ekler düzeyinde de düşünülebileceğini söylemeliyiz. “Başkalaşıma” ile “aynılaşıma” birlikte düşünüldüğünde konunun ne kadar önemli olduğu anlaşılacaktır. Özellikle köken ve anlam bilimi araştırmalarında bu iki ses-anlam olayının araştırmacılara yeni bir bakış açısı ve düşünce alanı göstereceği kanaatindeyim.

KAYNAKÇA

- AKSAN, Doğan 1998; *Her Yönüyle Dil*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.
- AKSOY, Ömer Asım 1984; *Atasözleri ve Deyimler Sözlüğü*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.
- AKTUNÇ, Hulki 2002; *Büyük Argo Sözlüğü*, Yapı Kredi Yayınları, 3. Baskı, İstanbul.
- ATALAY, Hamit 2000; *İngilizce-Türkçe Sözlük*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.
- CLAUSON, Sir Gerard 1972; *An Etymological Dictionary of Pre-Thirteenth-Century Turkish*, London.
- DANKOFF, Robert 2004; *Evliya Çelebi Seyahatnamesi Okuma Sözlüğü* (Çeviren: Semih Tezcan), İstanbul.
- DİLÇİN, Cem 1983; *Yeni Tarama Sözlüğü*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

Turkish Studies

*International Periodical For the Languages, Literature
and History of Turkish or Turkic
Volume 4/4 Summer 2009*

-
- ERCİLASUN, Ahmet Bican 2006; “Türkçede Öl- Fiili Üzerine”, *Makaleler (Dil-Tarih-Destan-Edebiyat)*, Akçağ Yayınları, Ankara.
- EREN, Hasan 1995; “Türkçe’de Doublet Örnekleri”, *Türk Dili* (523-Temmuz), Ankara, s.731-736.
- ERGİN, Muharrem 1997; *Orhun Abideleri*, Boğaziçi Yayınları, 21. Baskı, İstanbul.
- KARA, Mehmet 2004; *Ayrı Düşmüş Kelimeler*, Çağlar Yayınları, Ankara.
- KARAAĞAÇ, Günay 2002; *Dil, Tarih ve İnsan*, Akçağ Yayınları, Ankara.
- KUTLU, Mustafa 2003; *Tufandan Önce*, Dergâh Yayınları, İstanbul.
- MEMMEDOV, Yunus 1989; “Ses ve Anlam Bilimi İtibarıyla Farklaşma”, *Türk Kültürü* (313 – Mayıs), s.296 – 302.
- PAKALIN, İsmet Zeki 1983; *Osmanlı Tarih Deyimleri ve Terimleri Sözlüğü I-III*, Millî Eğitim Basımevi, İstanbul.
- TEZCAN, Semih 2001; *Dede Korkut Oğuznameleri Üzerine Notlar*, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul.
- TÜRKÇE SÖZLÜK* 2005; Türk Dil Kurumu Yayınları,10.Baskı, Ankara.
- YURTBAŞI, Metin 1996; *Örnekleriyle Deyimler Sözlüğü*, Özdemir Yayıncılık, İstanbul.
- TUNA, Osman Nedim 1960; “Köktürk Yazıtlarında Ölüm Kavramı İle İlgili Kelimeler Ve Kergek Bol- Deyiminin İzahı” *Bilimsel Bildiriler 1957*,Ankara.